

Het is vandaag 12 juni 2003. Mijn naam is Johanna Margaretha van Buuren. Mijn roepnaam is Hannie. Ik ben eerder door de politie in deze zaak gehoord. Ik ben zelf naar het kantoor van Mr. Van Oosten gekomen omdat ik een gesprek met de broer van Martin heb gehad. Martin en ik zitten erg met de verklaring in onze maag en ik heb contact gezocht met de broer van Martin, Gaby, die mij heeft aangeraden om naar het kantoor van Mr. Van Oosten te gaan. Ik ben hier dan ook samen met Gaby.

Een tijd geleden was ik bij Martin om schoon te maken. Op dat moment ging de telefoon. Martin nam zelf de telefoon op, maar was te laat. Martin belde daarna naar de voicemail. Blijkbaar stond daar een bericht op, want Martin noemde hardop een telefoonnummer dat ik moest onthouden. Volgens mij eindigde dat nummer op 52. Martin belde meteen dat telefoonnummer en kreeg een politiebureau aan de lijn. Martin moest komen op een afspraak en anders zouden ze hem in hechtenis nemen. Martin was razend. Het staat mij bij dat het het politiebureau op de Van Leijenberglaan was. Ik weet dat Martin daar samen met Monique naar toe is gegaan en dat hij daar 5 uur is verhoord. Dat weet ik van Monique die daar op hem is blijven wachten. Martin zei later tegen mij dat er een afspraak is gemaakt voor een nader gesprek met de politie en hij wilde dat ik daar ook bij zou zijn.

Van Monique hoorde ik dat zij samen met Martin de uitzendingen van Peter R. de Vries hadden gezien die gingen over de moord op een moeder en twee kinderen. Ik weet dat Martin altijd naar Peter R. de Vries kijkt.

Op dezelfde dag dat ik door de politie ben gehoord (ik was toen samen met Martin en Monique bij Martin thuis) hoorde ik dit van Monique. Daar waren ook twee politiemensen bij, genaamd Bob en Hans. Wij hebben daar met zijn vijven over de zaak gesproken. Monique, ik en Hans zaten op de driezitsbank, Bob zat in een fauteuil en Martin recht tegenover hem op de tweezits. Daarna is Martin met Hans om de eettafel gaan zitten. Martin haalde nog een pistool uit een lade en liet die zien aan de politie. Bob en Hans zeiden: "we hebben het niet gezien". Ik ben op de bank blijven zitten, Monique ook. Omdat we allemaal in de woonkamer zaten konden we alles van elkaar horen.

De politie vertelde die avond niet hoe zij bij Martin terecht waren gekomen. Ik heb gehoord dat het een blonde vrouw was die gebeld heeft. Het zou best kunnen dat ik dat van Monique heb gehoord, maar dat weet ik niet zeker. Monique en ik zijn blond. Misschien bedoelde Monique wel dat zij zou zeggen dat ik de politie had gebeld als het zou uitkomen.

De politie heeft die avond Martin nog onder druk gezet. Zij zeiden dat hij bij zijn verklaring moest blijven. Als Martin bij zijn verhaal zou blijven had hij zijn rust en dan zouden zij er voor zorgen dat Louis levenslang kreeg.

Ik weet dat Martin van elke mug een olifant maakt. Hij dikt alles graag op. Hij speelt ook graag iedereen tegen elkaar uit. Ik heb zelf het nodige met Martin meegemaakt. Ik heb ook de nodige klappen van gehad, maar daar wil ik niet over uitweiden.

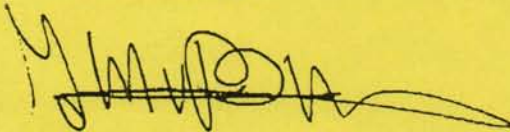

Ik weet dat Martin ook erg met zijn verklaring in zijn maag zit en deze graag wil intrekken. Hij voelt zich onder druk gezet door de politie.

Ik ben niet bang voor Louis Hagemann, maar ik vind dat ik eerlijk moet zijn.

Wat ik hierboven heb verklaard is de waarheid en ik wil dit onder ede bevestigen als het nodig is.

Amsterdam, 12 juni 2003

J.M. van Buuren